



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 826

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 27 septembrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 268 din 24 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, în ansamblul său	2-6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
698/557/91. — Ordin al ministrului sănătății, al viceprim-ministrului, ministrul mediului, și al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru modificarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății, al ministrului mediului și pădurilor și al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 637/2.492/50/2012 privind aprobarea membrilor Comisiei naționale pentru produse biocide și a regulamentului de organizare și funcționare a acestora	6-7
1.386. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru aprobarea transiterii unor bunuri din infrastructura secundară de irigații aparținând domeniului privat al statului, aflată în administrarea Agenției Naționale de Îmbunătățiri Funciare și situată pe teritoriul Organizației utilizatorilor de apă pentru irigații Vlădeni SPP 2 din județul Ialomița, în proprietatea acestei organizații	7-8
1.391. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru aprobarea transiterii unor bunuri din infrastructura secundară de irigații aparținând domeniului privat al statului, aflată în administrarea Agenției Naționale de Îmbunătățiri Funciare și situată pe teritoriul unor organizații ale utilizatorilor de apă pentru irigații din județul Galați, în proprietatea acestor organizații	8-9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 45 din 11 iunie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	10-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 268**

din 24 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, în ansamblul său

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 4, art. 5 alin. (3), art. 8 alin. (5) și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său, excepție ridicată de Societatea Piraeus Bank România — S.A. în Dosarul nr. 23.764/281/2016 al Judecătoriai Ploiești — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.094D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 2.482D/2017 și nr. 2.901D/2017, având ca obiect excepții de neconstituționalitate similare celei din primul dosar strigat, respectiv prevederi ale Legii nr. 77/2016, excepții ridicate de Societatea Piraeus Bank România — S.A. în Dosarul nr. 837/310/2017 al Judecătoriai Sinaia și în Dosarul nr. 16.239/211/2016 al Judecătoriai Cluj-Napoca — Secția civilă.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor nr. 2.482D/2017 și nr. 2.901D/2017 la Dosarul nr. 2.094D/2017.

6. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.482D/2017 și nr. 2.901D/2017 la Dosarul nr. 2.094D/2017, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, în raport cu jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin Încheierea din 31 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 23.764/281/2016, **Judecătoria Ploiești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 4, art. 5 alin. (3), art. 8 alin. (5) și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016, precum și a legii în ansamblul său, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.094D/2017.

10. Prin Încheierea din 15 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 837/310/2017, **Judecătoria Sinaia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 4, art. 5 alin. (3), art. 8 alin. (5) și ale art. 11, cu excepția tezei întâi, din Legea nr. 77/2016, precum și a legii în ansamblul său, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.482D/2017.**

11. Prin Încheierea din 12 octombrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 16.239/211/2016, **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 3, art. 4, art. 5 alin. (3), art. 8 alin. (5) și ale art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.901D/2017.**

12. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Piraeus Bank România — S.A. în cauze întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 77/2016.

13. **În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale, deoarece acestea se aplică nu numai situațiilor juridice ce se vor naște, se vor modifica sau stinge după intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016, ci și situațiilor juridice în curs de formare, modificare sau stingere la data intrării în vigoare a acestei legi, precum și efectelor prezente și viitoare ale unor raporturi juridice trecute încheiate între bănci și consumatori, ceea ce este contrar art. 15 alin. (2), art. 44 alin. (2) și (3), art. 45, art. 53, art. 135 alin. (2) lit. a) și art. 148 alin. (2) din Constituție.**

14. **Judecătoria Ploiești — Secția civilă, în Dosarul nr. 2.094D/2017, opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.**

15. **Judecătoria Sinaia, în Dosarul nr. 2.482D/2017, nu își exprimă opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.**

16. **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă, în Dosarul nr. 2.901D/2017, opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.**

17. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.**

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

20. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din încheierile de sesizare, îl constituie atât unele prevederi punctuale ale Legii nr. 77/2016, cât și legea în integralitatea sa, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016. Față de această împrejurare, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, în ansamblul său.

21. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea, art. 44 alin. (2) și (3) privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 135 alin. (2) lit. a) privind economia și art. 148 alin. (2) cu privire la integrarea în Uniunea Europeană.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, în raport cu evoluția jurisprudențială în materie, Curtea observă că, în prezentele cauze, în ceea ce privește o parte dintre prevederile legale criticate din Legea nr. 77/2016, nu sunt respectate condițiile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, a căror existență rezultă din prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei[...]*”, precum și din prevederile art. 29 alin. (3) din aceeași lege, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Astfel, se reține ca element comun situației de fapt din cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești care au sesizat instanța de contencios constituțional în prezentele dosare, că toate contractele de credit au fost încheiate înaintea intrării în vigoare a noului Cod civil, respectiv 1 octombrie 2011. Autoarea excepției a invocat neconstituționalitatea art. 3 din Legea nr. 77/2016, fără să se raporteze în mod distinct la cele două ipoteze ale acestuia, respectiv ipoteza care vizează aplicabilitatea noului Cod civil [„*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare*”] și ipoteza care vizează aplicabilitatea vechiului Cod civil.

23. În aceste condiții, instanța de contencios constituțional urmează să respingă, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la prevederile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016.

24. De asemenea, faptul că toate contractele de credit ce fac obiectul cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești care au sesizat Curtea au fost încheiate înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil este relevant și în examinarea admisibilității excepției având ca obiect neconstituționalitatea tezei a doua a art. 11 din Legea nr. 77/2016. Se reține că, potrivit primei teze a acestui articol, prevederile Legii nr. 77/2016 se aplică și contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, iar, potrivit celei de-a doua teze a art. 11, Legea nr. 77/2016 se aplică acelor contracte de credit încheiate după data intrării sale în vigoare.

25. Așa fiind, Curtea urmează să respingă, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016, întrucât acestea vizează contracte încheiate după intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016.

26. În continuare se observă că, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, Curtea a constatat că

prevederile art. 11 teza întâi, raportate la cele ale art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 77/2016 sunt constituționale numai în măsura în care instanța judecătorească are posibilitatea și obligația de a verifica îndeplinirea condițiilor imprevizunii pentru fiecare contract de credit în parte. Curtea a mai reținut că, în cazul în care instanța judecătorească nu ar avea posibilitatea să verifice îndeplinirea condițiilor imprevizunii, aceste prevederi de lege ar încălca dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 1 alin. (5) — în componenta sa privind calitatea legii, cele ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și cele ale art. 124 privind înfăptuirea justiției.

27. Totodată, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, precitată, paragraful 122, Curtea a constatat că sintagma „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 este neconstituțională. În acest context, Curtea reține că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”.

28. Întrucât, în prezentele cauze, sesizarea Curții Constituționale a fost realizată ulterior publicării Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016 și, având în vedere faptul că, în toate cauzele, contractele de credit au fost încheiate sub imperiul vechiului Cod civil din 1864, Curtea va respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a sintagmei „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016, precum și cea a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 alin. (1)—(3) și alin. (5)—(6) și art. 8 alin. (1)—(4) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite.

29. Prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, paragraful 28, Curtea a statuat că Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 este o decizie interpretativă, așa încât, atunci când criticile de neconstituționalitate a unei norme juridice privesc un înțeles sau înțelesuri ale acesteia care se bucură, în continuare, de prezumția de constituționalitate și care nu au fost excluse din cadrul constituțional prin decizia interpretativă, este evident că instanța constituțională este competentă să analizeze fondul excepției de neconstituționalitate (a se vedea și Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 8 august 2017, paragraful 48).

30. Cu privire la dispozițiile art. 11 teza întâi raportat la art. 5 și art. 6 din Legea nr. 77/2016, Curtea constată că acestea reglementează procedura de derulare a dării în plată a imobilului ipotecat. Este de observat că art. 3 teza a doua a fixat regulile de drept substanțial subsumate principiului imprevizunii în contractele de credit, iar art. 5 și art. 6 din lege reglementează, în esență, procedura de urmat pentru aplicarea regulilor anterior menționate.

31. Cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 11 teza întâi raportat la art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, Curtea s-a mai pronunțat, în acest sens fiind Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, paragrafele 50—60, prin care Curtea a reținut că, reglementând procedura dării în plată, ca expresie a imprevizunii contractuale, legiuitorul, prin aceste prevederi din Legea nr. 77/2016, a pus la îndemâna debitorului obligației un mecanism procedural specific, prin efectul căruia are loc o suspendare de drept a executării plăților pe care debitorul le-ar datora în temeiul contractului de credit. Este o măsură conexasă firească deciziei debitorului de a transmite creditorului dreptul de proprietate asupra imobilului în vederea stingerii datoriei izvorând din contractul de credit ipotecar.

32. Suspendarea plăților aferente contractului de credit intervine ca un accesoriu al deciziei unilaterale a acestuia prin care apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate inerente procedurii dării în plată, însă, pe perioada suspendării plăților, celelalte obligații ale debitorului rezultate din acesta se execută în continuare.

33. În acest context, Curtea a reținut că suspendarea antemționată se aplică atât în situația în care creditorul obligației de plată nu formulează contestație împotriva notificării transmise, cât și în situația în care acesta din urmă formulează o asemenea contestație. Astfel, în lipsa formulării contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016, notificarea transmisă creditorului rămâne definitivă, în sensul că ambele părți acceptă faptul că aceasta îndeplinește condițiile de admisibilitate, în condițiile intervenirii impreviziunii, părțile având posibilitatea de a negocia pentru a ajunge la un alt acord în termenul prevăzut de art. 5 alin. (3) din Legea nr. 77/2016. De abia după expirarea termenului menționat se poate încheia actul de dare în plată. Pe toată perioada de timp care acoperă termenul de contestare, precum și termenul de negociere, executarea plăților derivate din contractul de credit este suspendată. În acest fel, legiuitorul a pus la îndemâna debitorului un instrument juridic, prin intermediul căruia echilibrează poziția economică net inferioară a consumatorului în raport cu profesionistul în condițiile intervenirii impreviziunii. Ar fi fost, de altfel, nefiresc ca, pe această perioadă, contractul să fi continuat să se execute ca atare, mai ales că este una pre-procesuală, de negociere între părți, în care sunt cercetate posibilitățile de continuare a executării contractului de credit, prin adaptarea acestuia la noile condiții socio economice. În schimb, în ipoteza în care creditorul formulează contestație, notificarea este afectată de o condiție rezolutorie, aceea a admiterii contestației de către instanța judecătorească competentă. Însă, indiferent dacă această condiție se împlinește, pe toată perioada în care curge termenul de formulare a contestației și a judecării, până la soluționarea definitivă a contestației, notificarea are drept efect și suspendarea plăților rezultate din contractul de credit, ca o măsură provizorie și conexă acesteia.

34. În acest context, Curtea a constatat că un asemenea mecanism procedural nu este de natură să afecteze sau să anuleze dreptul de proprietate privată al creditorului, pentru că suspendarea plăților este o măsură imediată care înlătură efectele negative asupra patrimoniului debitorului în condițiile în care creditorul decide să demareze o procedură judiciară. Este o măsură provizorie prin natura sa, întrucât, în cazul în care este admisă contestația creditorului, debitorul obligației va trebui să execute în continuare contractul de credit, plata sumelor de bani aferente perioadei de suspendare urmând a fi reluată. Din cele de mai sus, Curtea, având în vedere conținutul normativ al art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a constatat că aceste prevederi legale reglementează o intervenție etatică cu privire la executarea contractelor de credit aflate în curs.

35. Astfel, Curtea a constatat că, deși creditorul obligației deține, în principiu, un bun, în sensul art. 1 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reprezentat de creanța care face obiectul contractului de credit, intervenția statului operată prin textele de lege criticate urmărește un scop legitim, respectiv protecția consumatorului prin evitarea punerii acestuia în situația de a plăti sume de bani corespunzătoare contractului de credit în condițiile în care se invocă impreviziunea întemeiată pe art. 969 și art. 970 din Codul civil din 1864. Așadar, scopul legitim urmărit se circumscrie conceptului de protecție a consumatorului, iar suspendarea executării plăților este o măsură capabilă să îndeplinească scopul legitim urmărit, neexistând nicio abatere între substanța acesteia și finalitatea pe care o are în vedere. Mai mult, măsura

reglementată și finalitatea avută în vedere se află într-un evident raport de consecvență logică, drept care se impune concluzia irefragabilă a caracterului său adecvat.

36. Așa fiind, Curtea a constatat că măsura legală criticată este necesară, legiuitorul având deplina competență constituțională, în temeiul art. 15 alin. (1), art. 44 alin. (1) și art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, de a proteja într-un mod efectiv interesele patrimoniale ale cetățenilor săi, atunci când în paradigma executării contractului intervine un aspect care ține de impreviziune. Curtea a constatat că această orientare legislativă a ținut seama de realitățile socio economice existente, aspect cu privire la care legiuitorul are o largă marjă de apreciere, precum și de particularitățile și specificul circumstanțelor referitoare la iminența începerii sau continuării procedurii de executare silită cu efecte iremediabile asupra consumatorului, respectiv la relația profesionist — consumator, în care acesta din urmă se află într-o situație de inferioritate economică. De aceea, în cazul în care între părți există o neînțelegere, apărută cu privire la existența impreviziunii în contracte, legiuitorul, în mod corect, a apreciat ca fiind necesară o suspendare de drept a executării unui asemenea contract până la pronunțarea hotărârii judecătorești definitive în cauza care tranșează problema litigioasă dintre părți.

37. Cu privire la prevederile art. 11 teza întâi raportat la cele ale art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, paragrafele 44—49. Cu acel prilej s-a arătat că mecanismul procedural reglementat de legiuitorul ordinar în vederea aplicării art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 are în vedere, ca și în cazul art. 8 alin. (1) din aceeași lege, două etape cu o semnificație deosebită în economia acesteia. Astfel, o primă etapă, obligatorie, se subsumează unei negocieri directe între părți și privește procedura notificării reglementate de art. 5 alin. (1) din lege, părțile putând, ele însele, să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractul de credit, prin darea în plată a imobilului. Această etapă se aplică și trebuie parcursă indiferent că bunul imobil ipotecat a fost sau nu vândut în cadrul unei proceduri execuționale la data intrării în vigoare a legii. Cea de-a doua etapă, judiciară, facultativă prin natura sa, vizează intervenția instanțelor judecătorești la cererea debitorilor, în vederea aplicării Legii nr. 77/2016, respectiv constatarea stingerii datoriei izvorâte din contractul de credit. Astfel, debitorul obligațiilor de plată a sumelor de bani în cadrul unui contract de credit trebuie să parcurgă, în mod obligatoriu, prima etapă procedurală, în sensul ajungerii la un consens cu creditorul și al evitării, pe cât posibil, a intervenției în cadrul raporturilor contractuale a instanței judecătorești. Legiuitorul a reglementat acest mecanism procedural în două etape pentru a da posibilitatea încetării contractului, ca rezultat al acordului de voință al părților, fără intervenția instanțelor judecătorești, apelarea la forța de constrângere a statului realizându-se, în mod evident, numai atunci când părțile nu ajung la un consens.

38. Prin urmare, a apela direct la instanța judecătorească, cu nesocotirea primei etape, cea a notificării, echivalează cu caracterul inadmisibil al unei asemenea acțiuni promovate în temeiul art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, instanțele judecătorești fiind în drept, în această ipoteză, să respingă ca atare acțiunea debitorului. Acesta a fost și sensul Deciziei nr. 639 din 27 octombrie 2016, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 12 ianuarie 2017, în care Curtea Constituțională a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate, pe motiv că însăși acțiunea principală era inadmisibilă. Prin urmare, indiferent dacă bunul imobil constituit drept garanție pentru executarea contractului de credit a fost vândut anterior sau ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016, debitorul este obligat, din punct de vedere procedural, să

parcursă mai întâi etapa notificării și de abia după aceea să solicite concursul instanțelor judecătorești pentru constatarea stingerii datoriei.

39. În privința bunurilor imobile adjudecate anterior intrării în vigoare a legii, Curtea a constatat că legiuitorul ordinar a recurs la o ficțiune juridică, în sensul că datoriile rezultate din contractul de credit sunt considerate stinse, chiar dacă bunul imobil aferent garanției a fost vândut la un preț mai mic decât valoarea datoriei debitorului către instituția de credit. Practic, legiuitorul a apreciat, în contextul imprevizunii, că sumele de bani plătite în mod voluntar în executarea contractului, cele obținute din adjudecarea bunului, indiferent de data la care aceasta a avut loc, precum și, după caz, sumele rezultate din urmărirea silită a altor bunuri ale debitorului până la data formulării notificării acoperă valoarea datoriilor aferente contractului de credit. O asemenea ficțiune juridică, departe de a fi arbitrară, valorifică un element accesoriu al contractului de credit, ipoteca, definită, în cazul de față, ca fiind un drept real asupra unui bun imobil afectat restituirii sumei de bani împrumutate, și este de natură să asigure echilibrul contractual dintre părți în limitele riscului inerent unui contract de credit, eliminând din sfera raporturilor dintre debitor și creditor riscul supraadăugat. Prin urmare, Curtea a constatat că textul criticat nu încalcă art. 44 din Constituție, în măsura în care acesta este aplicat în condițiile intervenirii imprevizunii. În caz contrar, s-ar accepta, pe de o parte, ruina debitorului și îmbogățirea fără justă cauză a creditorului, contractul de credit nemaiputând constitui temeiul îmbogățirii acestuia, ci situația imprevizibilă intervenită, iar, pe de altă parte, s-ar crea o vădită inegalitate între debitorii care, având în vedere aceeași situație de impreviziune, au reușit să reziste acesteia pe un interval temporal mai extins sau mai restrâns. Or, acest criteriu, coroborat cu data intrării în vigoare a legii, este unul artificial și arbitrar, întrucât impreviziunea trebuie evaluată în exclusivitate în funcție de echilibrul contractual dintre părți, fiind, așadar, o chestiune ce ține de dezechilibrarea prestațiilor la care acestea s-au obligat din cauza unui element exterior conduitei lor a cărui amploare nu putea fi prevăzută. Așadar, stingerea datoriei prin darea în plată a imobilului ipotecat reprezintă o ficțiune juridică aplicabilă tuturor procedurilor de executare silită începute anterior sau ulterior intrării în vigoare a legii, indiferent că bunul aferent garanției a fost vândut în cadrul acestei proceduri anterior/ulterior intrării în vigoare a legii, singura condiție impusă de legiuitor fiind ca acestea să fie în curs la data depunerii notificării. Așa fiind, ca urmare a stingerii datoriilor prin darea în plată a bunului în condițiile legii criticate, executarea contractului încetează.

40. Astfel cum a statuat Curtea prin Decizia nr. 638 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 14 februarie 2017, paragraful 25, instanța judecătorească, fiind independentă în aprecierea sa, va putea face aplicarea instituției imprevizunii în temeiul Legii nr. 77/2016, în configurarea determinată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, respectiv în temeiul prevederilor art. 969 și art. 970 din Cod civil din 1864, chiar și în cauzele în care este începută executarea silită, indiferent de stadiul executării silite a bunului ipotecat, respectiv în spețele unde este pusă în discuție o asemenea chestiune, cu consecința stingerii datoriilor rezultate din contractele de credit.

41. Curtea a mai reținut că revine instanțelor de judecată competența de a stabili cadrul procesual în care se soluționează litigiul dedus judecății, în funcție de stadiul derulării contractului de credit. Totodată, Curtea a reiterat faptul că este rolul instanțelor de judecată să interpreteze normele legale și să facă aplicarea acestora în funcție de conținutul normativ, respectiv dacă sunt norme de drept substanțial sau de drept procesual și dacă sunt de imediată aplicare, precum și cu privire la prioritatea

acestora, în funcție de caracterul de normă specială sau de drept comun (a se vedea Decizia nr. 357 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 19 octombrie 2017, paragrafele 40 și 42).

42. Având în vedere cele de mai sus, Curtea a constatat că soluția legislativă de stingere a datoriilor izvorâte din contractele de credit, indiferent de data la care a fost vândut bunul imobil ipotecat prin licitație publică sau printr-un alt mod agreeat de creditor, nu încalcă dreptul de proprietate privată al creditorului, consacrat de art. 44 din Constituție.

43. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea a reținut prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 115, că, indiferent de textul legal specific în baza căruia au fost încheiate contractele până la data de 1 octombrie 2011, ele se supun reglementării de drept comun, Codul civil din 1864, care, în mod evident, permitea aplicarea teoriei imprevizunii, în temeiul art. 969 și art. 970. Având în vedere că Legea nr. 77/2016 reprezintă o aplicare a teoriei imprevizunii la nivelul contractului de credit, prevederile acesteia nu retroactivează.

44. Cu referire la criticile prevederilor Legii nr. 77/2016 formulate din perspectiva art. 45 și art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 614 din 5 octombrie 2017, în plus față de ceea ce reiese din motivarea Curții din Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, că însuși textul art. 45 din Constituție dispune că accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate în condițiile legii. Or, dispozițiile criticate din Legea nr. 77/2016 se pot încadra în această categorie — în condițiile legii — legiuitorul constituant însuși acordându-i legiuitorului ordinar prerogativa de a stabili condițiile exercitării accesului liber al persoanei la o activitate economică, precum și a liberei inițiative. De altfel, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 282 din 8 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 16 iulie 2014, paragraful 16, că principiul libertății economice nu este un drept absolut al persoanei, ci este condiționat de respectarea limitelor stabilite de lege, limite ce urmăresc asigurarea unei anumite discipline economice ori protejarea unor interese generale, precum și asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor.

45. În ceea ce privește menționarea în susținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Legea fundamentală, față de jurisprudența sa în materie, Curtea reiterează lipsa incidenței acestor dispoziții constituționale.

46. Cu privire la invocarea art. 148 din Constituție, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, Curtea a reținut că, în cauzele deduse judecății, prevederile Directivei 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1.093/2010, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 60 din 28 februarie 2014, nu au legătură cu ipoteza normativă a legii criticate, ele referindu-se la conversia creditelor în valută. Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile constituționale cuprinse în art. 148 nu au incidență în cauză.

47. Față de această împrejurare, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față, astfel că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la celelalte prevederi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

48. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi, în ceea ce privește dispozițiile art. 11 teza întâi, raportate la art. 5 alin. (3), art. 7 alin. (4) și art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, și cu unanimitate de voturi, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a celorlalte dispoziții din Legea nr. 77/2016, precum și a legii în ansamblul său,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la art. 3, art. 4, art. 7 alin. (1)—(3) și alin. (5)—(6) și ale și ale art. 8 alin. (1)—(4), precum și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua și a sintagmei „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” cuprinsă în art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Piraeus Bank România — S.A. în Dosarul nr. 23.764/281/2016 al Judecătorei Ploiești — Secția civilă, în Dosarul nr. 837/310/2017 al Judecătorei Sinaia și în Dosarul nr. 16.239/211/2016 al Judecătorei Cluj-Napoca — Secția civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Piraeus Bank România — S.A. în aceleași dosare, ale acelorași instanțe de judecată, și constată că dispozițiile art. 11 teza întâi, raportate la celelalte prevederi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Ploiești — Secția civilă, Judecătorei Sinaia și Judecătorei Cluj-Napoca — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

Nr. 698 din 29 mai 2018

MINISTERUL MEDIULUI

Nr. 557 din 12 iunie 2018

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ

VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA

ALIMENTELOR

Nr. 91 din 29 iunie 2018

ORDIN

pentru modificarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății, al ministrului mediului și pădurilor și al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 637/2.492/50/2012 privind aprobarea membrilor Comisiei naționale pentru produse biocide și a regulamentului de organizare și funcționare a acestora

Văzând Referatul de aprobare al Direcției generale de asistență medicală și sănătate publică din cadrul Ministerul Sănătății nr. S.P. 4.643 din 2.05.2018,

având în vedere prevederile art. 5 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 617/2014 privind stabilirea cadrului instituțional și a unor măsuri pentru punerea în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 528/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 mai 2012 privind punerea la dispoziție pe piață și utilizarea produselor biocide, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 19/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 4

alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății, viceprim-ministrul, ministrul mediului, și președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emit următorul ordin:

Art. I. — În anexa nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății, al ministrului mediului și pădurilor și al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 637/2.492/50/2012 privind aprobarea membrilor Comisiei naționale pentru produse biocide și a regulamentului de organizare și funcționare a acesteia, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 17 august 2012, cu modificările

ulterioare, punctul I, subpunctul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„11. Ionescu Teodora Cristina, consilier, Serviciul produse medicinale veterinare, Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor”.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Sorina Pintea

p. Viceprim-ministru, ministrul mediului,
Eugen Constantin Uricec,
secretar de stat

Președintele Autorității Naționale
Sanitare Veterinare și pentru Siguranța
Alimentelor,
Geronimo Răducu Brănescu

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

pentru aprobarea transmiterii unor bunuri din infrastructura secundară de irigații aparținând domeniului privat al statului, aflată în administrarea Agenției Naționale de Îmbunătățiri Funciare și situată pe teritoriul Organizației utilizatorilor de apă pentru irigații Vlădeni SPP 2 din județul Ialomița, în proprietatea acestei organizații

Luând în considerare Referatul de aprobare nr. 292.900/2018 al Direcției îmbunătățiri funciare și fond funciar, în baza prevederilor art. 27 alin. (1) și (4) din Legea îmbunătățirilor funciare nr. 138/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă transmiterea unor bunuri din infrastructura secundară de irigații aparținând domeniului privat al statului, aflată în administrarea Agenției Naționale de Îmbunătățiri Funciare și situată pe teritoriul Organizației utilizatorilor de apă pentru irigații Vlădeni SPP 2 din județul Ialomița, în proprietatea acestei organizații, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin, sub condițiile rezoluției prevăzute de art. 27 alin. (1) din Legea îmbunătățirilor funciare nr. 138/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Predarea-primirea bunurilor din infrastructura secundară de irigații, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin, se face la starea fizică existentă la momentul solicitării de preluare, pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 5 zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin, în condițiile legii, în care sunt specificate obligațiile prevăzute de Legea îmbunătățirilor funciare nr. 138/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Patrimoniul Agenției Naționale de Îmbunătățiri Funciare se diminuează cu valoarea de inventar a bunurilor transmise potrivit art. 1, răspunderea pentru exactitatea, realitatea și corectitudinea datelor aferente bunurilor ce fac obiectul prezentului ordin aparținând acestei entități.

Art. 4. — Prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale, la propunerea Agenției Naționale de Îmbunătățiri Funciare, se aprobă retragerea dreptului de proprietate asupra infrastructurii de îmbunătățiri funciare preluate de către organizația utilizatorilor de apă pentru irigații prevăzută la art. 1, în termen de 30 de zile de la data constatării nerespectării de către această organizație a obligațiilor prevăzute la art. 27 alin. (1), prin aplicarea dispozițiilor art. 29³ din Legea îmbunătățirilor funciare nr. 138/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Petre Daea

București, 21 septembrie 2018.
Nr. 1.386.

DATELE DE IDENTIFICARE
ale bunurilor din infrastructura secundară de irigații, aflate în domeniul privat al statului
și în administrarea Agenției Naționale de Îmbunătățiri Funciare, care se transmit în proprietatea Organizației
utilizatorilor de apă pentru irigații Vlădeni SPP 2 din județul Ialomița

Nr. crt.	Codul de clasificare și nr. MFP alocat prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 668/2014	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Denumirea bunului	Descrierea tehnică	Adresa	Valoarea de inventar (lei)
1	1.8.12/6500577	Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare CIF 29275212	Organizația utilizatorilor de apă pentru irigații Vlădeni SPP 2 Sediul: Str. Bărăganului nr. 2, localitatea Vlădeni, județul Ialomița Înregistrată în Registrul național al organizațiilor de îmbunătățiri funciare cu nr. 591/28.06.2018 CIF 39707717	Clădire stație + post trafo SPP 2	Clădire stație de pompare Suprafața desfășurată — 325 mp Suprafața construită — 325 mp Regimul de înălțime — parter	UAT Vlădeni, județul Ialomița	123.133
2	1.8.6./6500579			Conductă principală SPP 2 CP3 + CP4 L = 7.120 m	Conducta principală CP3 + CP4, prevăzută cu 1 cămin, 2 vane ovale și 17 dispozitive antișoc Lungime totală = 7.120 m, din care: 1.345 m PREMO Ø800 mm 4.535 m PREMO Ø600 mm 1.240 m AZBO Ø400 mm	UAT Vlădeni, județul Ialomița	118.970
3	9/6500575			Teren clădire stație + post trafo SPP 2	Suprafață totală 1.000 mp	UAT Vlădeni, județul Ialomița	1.000

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

pentru aprobarea transmiterii unor bunuri din infrastructura secundară de irigații aparținând domeniului privat al statului, aflată în administrarea Agenției Naționale de Îmbunătățiri Funciare și situată pe teritoriul unor organizații ale utilizatorilor de apă pentru irigații din județul Galați, în proprietatea acestor organizații

Luând în considerare Referatul de aprobare nr. 292.925/2018 al Direcției Îmbunătățiri funciare și fond funciar, în baza prevederilor art. 27 alin. (1) și (4) din Legea Îmbunătățirilor funciare nr. 138/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă transmiterea unor bunuri din infrastructura secundară de irigații aparținând domeniului privat al statului, aflată în administrarea Agenției Naționale de Îmbunătățiri Funciare și situată pe teritoriul unor organizații ale utilizatorilor de apă pentru irigații din județul Galați, în proprietatea acestor organizații, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin, sub condițiile rezolutorii prevăzute de art. 27 alin. (1) din Legea Îmbunătățirilor funciare nr. 138/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Predarea-primirea bunurilor din infrastructura secundară de irigații, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin, se face la starea fizică existentă la momentul solicitării de preluare, pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 5 zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin, în condițiile legii, în care sunt specificate obligațiile prevăzute de Legea Îmbunătățirilor funciare nr. 138/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Patrimoniul Agenției Naționale de Îmbunătățiri Funciare se diminuează cu valoarea de inventar a bunurilor transmise potrivit art. 1, răspunderea pentru exactitatea, realitatea și corectitudinea datelor aferente bunurilor ce fac obiectul prezentului ordin aparținând acestei entități.

Art. 4. — Prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale, la propunerea Agenției Naționale de Îmbunătățiri Funciare, se aprobă retragerea dreptului de proprietate asupra infrastructurii de îmbunătățiri funciare preluate de către organizațiile utilizatorilor de apă pentru irigații prevăzute la art. 1, în termen de 30 de zile de la data constatării nerespectării de către aceste organizații a obligațiilor prevăzute la art. 27 alin. (1), prin aplicarea dispozițiilor art. 29³ din Legea Îmbunătățirilor funciare nr. 138/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Daniel Dumitru Botănoiu,
 secretar de stat

București, 25 septembrie 2018.
 Nr. 1.391.

DATELE DE IDENTIFICARE
ale bunurilor din infrastructura secundară de irigații,
afiate în domeniul privat al statului și în administrarea Agenției Naționale de Îmbunătățiri Funciare,
care se transmit în proprietatea unor organizații ale utilizatorilor de apă pentru irigații,
situată pe teritoriul acestora din județul Galați

Nr. crt.	Codul de clasificare și nr. MFP alocat conform Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 668/2014	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Denumirea imobilului	Descrierea tehnică	Adresa imobilului	Valoarea de inventar (lei)
1	1.8.12./ INVPPS 26447614-2018	Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare CIF 29275212	Organizația utilizatorilor de apă pentru irigații SPP 3 NĂMOLOASA Sediul: localitatea Nănești, județul Vrancea Înregistrată în Registrul național al organizațiilor de îmbunătățiri funciare la nr. 567/06.02.2018 CIF 38855367	SPP3 NĂMOLOASA	Stație nefinalizată. Se identifică în teren cuva din prefabricate din beton.	UAT Nămolosa, județul Galați.	349
	1.8.12./ INVPPS 26447616-2018	Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare CIF 29275212	Organizația utilizatorilor de apă pentru irigații SPP 5 NĂMOLOASA Sediul: localitatea Nănești, județul Vrancea Înregistrată în Registrul național al organizațiilor de îmbunătățiri funciare la nr. 569/07.02.2018 CIF 38855278	SPP5 NĂMOLOASA	Stație nefinalizată. Se identifică în teren cuva din prefabricate din beton.	UAT Nămolosa, județul Galați	160
3	1.8.6./ INVPPS 26447618-2018	Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare CIF 29275212	Organizația utilizatorilor de apă pentru irigații SPP 6 NĂMOLOASA Sediul: localitatea Nănești, județul Vrancea Înregistrată în Registrul național al organizațiilor de îmbunătățiri funciare la nr. 568/06.02.2018 CIF 38855782	PLOT SPP5 NĂMOLOASA	Rețea de conducte subterane nefinalizată	UAT Nămolosa, județul Galați	1.405
	1.8.12./ INVPPS 26447620-2018	Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare CIF 29275212	Organizația utilizatorilor de apă pentru irigații SPP 6 NĂMOLOASA Sediul: localitatea Nănești, județul Vrancea Înregistrată în Registrul național al organizațiilor de îmbunătățiri funciare la nr. 568/06.02.2018 CIF 38855782	SPP6 NĂMOLOASA	Stație nefinalizată. Se identifică în teren cuva din prefabricate din beton.	UAT Nămolosa, județul Galați	171
	1.8.6./ INVPPS 26447622-2018	Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare CIF 29275212	Organizația utilizatorilor de apă pentru irigații SPP 6 NĂMOLOASA Sediul: localitatea Nănești, județul Vrancea Înregistrată în Registrul național al organizațiilor de îmbunătățiri funciare la nr. 568/06.02.2018 CIF 38855782	PLOT SPP6 NĂMOLOASA	Rețea de conducte subterane nefinalizată	UAT Nămolosa, județul Galați	3.482

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 45

din 11 iunie 2018

Dosar nr. 105/1/2018

Judecător Eugenia Voicheci — președintele Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
 Lucia Paulina Brehar — judecător la Secția a II-a civilă
 Ianina Blandiana Grădinaru — judecător la Secția a II-a civilă
 Nicoleta Țăndăreanu — judecător la Secția a II-a civilă
 Roxana Popa — judecător la Secția a II-a civilă
 Veronica Magdalena Dănăilă — judecător la Secția a II-a civilă
 Tatiana Gabriela Năstase — judecător la Secția a II-a civilă
 Rodica Zaharia — judecător la Secția a II-a civilă
 Marian Budă — judecător la Secția a II-a civilă

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 105/1/2018 este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (6) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Eugenia Voicheci, președintele Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la dezlegarea următoarei probleme de drept: „modul de interpretare al dispozițiilor art. 192, 194, 197 alin. (1) și (3) și art. 77 din Legea nr. 31/1990”.

După prezentarea referatului cauzei de către magistratul-asistent, constatând că nu sunt chestiuni prealabile de discutat sau excepții de invocat, președintele completului, doamna judecător Eugenia Voicheci, președintele Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă a dispus prin Încheierea de la 4 decembrie 2017, pronunțată în Dosarul

nr. 233/1.285/2017, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în baza art. 519 din Codul de procedură civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept menționată.

2. Cererea de pronunțare a hotărârii prealabile a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 15 ianuarie 2018 cu nr. 105/1/2018.

II. Temeiul juridic al sesizării

3. Art. 519 din Codul de procedură civilă stipulează următoarele:

„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

III. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

4. Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Legea nr. 31/1990*.

„Art. 77. — (1) Asociații care reprezintă majoritatea absolută a capitalului social pot alege unul sau mai mulți administratori dintre ei, fixându-le puterile, durata însărcinării și eventuala lor remunerație, afară numai dacă prin actul constitutiv nu se dispune altfel.

(2) Cu aceeași majoritate asociații pot decide asupra revocării administratorilor sau asupra limitării puterilor lor, afară de cazul în care administratorii au fost numiți prin actul constitutiv.”

„Art. 192. — (1) Adunarea generală decide prin votul reprezentând majoritatea absolută a asociaților și a părților sociale, în afară de cazul când în actul constitutiv se prevede altfel.

(2) Pentru hotărârile având ca obiect modificarea actului constitutiv este necesar votul tuturor asociaților, în afară de cazul când legea sau actul constitutiv prevede altfel.”

„Art. 194. — (1) Adunarea generală a asociaților are următoarele obligații principale:

a) să aprobe situația financiară anuală și să stabilească repartizarea profitului net;

b) să desemneze administratorii și cenzorii, să îi revoce/demită și să le dea descărcare de activitate, precum și să decidă contractarea auditului financiar, atunci când acesta nu are caracter obligatoriu, potrivit legii;

c) să decidă urmărirea administratorilor și cenzorilor pentru daunele pricinuite societății, desemnând și persoana însărcinată să o exercite;

d) să modifice actul constitutiv.

(2) În acest din urmă caz, dacă în actul constitutiv se prevede dreptul de retragere a asociatului pentru că nu este de acord cu modificările aduse acestuia, se aplică dispozițiile art. 224 și 225.”

„Art. 197. — (1) Societatea este administrată de unul sau mai mulți administratori, asociați sau neasociați, numiți prin actul constitutiv sau de adunarea generală.

.....
(3) Dispozițiile art. 75, 76, 77 alin. (1) și art. 79 se aplică și societăților cu răspundere limitată.”

IV. Expunerea succintă a procesului

5. Prin Rezoluția nr. 7.909 din data de 16.03.2017, emisă de Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Cluj în Dosarul nr. 13.356 din 27.02.2017, s-a respins Cererea nr. 13.356 din 27.02.2017, prin care administratorul A a solicitat înregistrarea în registrul comerțului a hotărârii adunării generale a asociaților nr. 1 din 10.02.2017 și depunerea actului constitutiv actualizat.

6. În motivarea soluției, persoana desemnată din cadrul Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Cluj a reținut că, potrivit datelor înscrise în registrul computerizat, administratorul B a fost numit prin actul constitutiv, fiind astfel incidente dispozițiile art. 77 alin. (2), respectiv ale art. 192 alin. (2) ale Legii nr. 31/1990, în sensul că, pentru hotărârile având ca obiect modificarea actului constitutiv, este necesar votul tuturor asociaților, iar Hotărârea nr. 1 din 10.02.2017 a fost adoptată de doi asociați din trei.

7. Prin plângerea formulată la data de 31.03.2017, cu respectarea termenului de 15 zile prevăzut de art. 6 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009, petenții A, B și C au susținut că soluția de respingere a cererii este nelegală, întrucât art. 77 alin. (2) și art. 192 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 nu sunt aplicabile, iar numirea, revocarea, demiterea sau descărcarea de activitate a administratorilor nu reprezintă o modificare a actului constitutiv al unei societăți cu răspundere limitată (S.R.L.). Au mai arătat petenții că încetarea prin demisie/renunțare a raporturilor juridice dintre administrator și societate reprezintă privilegiul absolut al acestuia.

8. Tribunalul Specializat Cluj, prin Sentința civilă nr. 1.083 din 16.06.2017, pronunțată în Dosarul nr. 233/1.285/2017, a respins ca neîntemeiată plângerea formulată de petenții A, B și C împotriva rezoluției directorului/persoanei desemnate referitoare la societatea C.

9. Împotriva acestei sentințe au declarat apel A, B și C, solicitând admiterea apelului, schimbarea hotărârii pronunțate de prima instanță și rejudecarea fondului, în sensul admiterii plângerii împotriva rezoluției directorului/persoanei desemnate, cu consecința înscrierii mențiunii cuprinse în Hotărârea adunării generale a asociaților nr. 1, adoptată în ședința din data de 10.02.2017.

10. În susținerea apelului s-a arătat că art. 197 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 prevede că dispozițiile art. 75, 76, 77 alin. (1) și art. 79 se aplică și societăților cu răspundere limitată. Cu alte cuvinte, legiuitorul a făcut referire în mod expres la dispozițiile art. 77 alin. (1), excluzând de la aplicare, în materia societăților cu răspundere limitată, dispozițiile art. 77 alin. (2).

11. S-a considerat, pe de o parte, că instanța de judecată nu se poate substitui voinței legiuitorului și nu poate extinde aplicarea unui text normativ atunci când în mod expres legiuitorul a înțeles să o limiteze. Pe de altă parte, raționamentul instanței se bazează exclusiv pe dispozițiile art. 77 alin. (2), coroborate cu prevederile art. 197 alin. (2), în sensul că, în cazul în care „administratorii sunt numiți prin actul constitutiv, revocarea lor presupune o modificare a actului constitutiv, respectiv este necesar votul tuturor asociaților”.

12. În acest context, apare evident că hotărârea pronunțată este lipsită de temei juridic, legiuitorul prevăzând în mod expres

la art. 197 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 că numai art. 77 alin. (1) se aplică și societăților cu răspundere limitată.

13. Dispare, așadar, legătura dintre art. 77 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, text care nu se aplică și societăților cu răspundere limitată, și art. 192 alin. (2) din același act normativ. În aceste condiții s-a apreciat că instanța de fond trebuia să constate inaplicabilitatea în speță a art. 77 alin. (2).

14. Faptul că legiuitorul a prevăzut în mod expres, în cadrul art. 77 alin. (1), numai situația numirii administratorului unei societăți cu răspundere limitată se explică prin faptul că celelalte cazuri (revocarea, demiterea sau descărcarea de activitate a administratorilor) sunt reglementate de alte norme legale. Nu pot fi incidente nici dispozițiile art. 192 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, întrucât, din coroborarea dispozițiilor art. 192 cu cele ale art. 194 din actul normativ mai sus invocat, rezultă că numirea, revocarea, demiterea sau descărcarea de activitate a administratorilor nu reprezintă o modificare a actului constitutiv al unui S.R.L.

15. Altfel nu s-ar explica de ce art. 194 din legea nr. 31/1990 precizează că aceasta constituie o atribuție distinctă de cea a modificării actului constitutiv, fiind suficient să o fi menționat doar pe ultima.

16. În concluzie, dacă numirea sau revocarea administratorului poate fi decisă cu majoritate absolută de voturi, în considerarea dispozițiilor art. 192, coroborate cu art. 194 și prin raportare la art. 77 alin. (1) din Legea nr. 31/1990, nu există considerente pentru care retragerea prin renunțare la contractul de mandat ar fi supusă unor condiții de cvorum diferite. Aceasta cu atât mai mult cu cât și instanța de fond a asimilat retragerea prin renunțare cu revocarea.

17. La data de 17.11.2017, apelanții A, B și C au solicitat să se dispună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, respectiv dacă, în aplicarea și interpretarea dispozițiilor art. 192, 194, 197 alin. (1) și (3) și art. 77 din Legea nr. 31/1990, revocarea administratorului unei societăți cu răspundere limitată, desemnat prin actul constitutiv, reprezintă o modificare a acestui act constitutiv, ce necesită votul tuturor asociaților, exceptând situațiile în care prin actul constitutiv s-au stabilit derogări de la dispozițiile legale menționate.

V. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

18. Curtea de Apel Cluj a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a cererii de sesizare a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

19. Potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă, dacă în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

20. Se poate observa, așadar, că legiuitorul român a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
 — chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
 — chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

21. În speță, sesizarea în condițiile art. 519 din Codul de procedură civilă are loc în cadrul unui litigiu aflat pe rolul curții de apel, cauza făcând obiectul dosarului înregistrat cu nr. 233/1.285/2017, instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție judecă prezenta cauza în ultimă instanță potrivit art. 60 din Legea nr. 31/1990, iar Curtea de Apel Cluj a fost legal investită cu soluționarea prezentului apel în condițiile art. 96 din Codul de procedură civilă.

22. Totodată, de lămurirea chestiunii de drept invocate pe calea sesizării depinde soluționarea pricinii pe fond, în contextul în care obiectul judecării îl reprezintă plângerea formulată de apelanți împotriva rezoluției persoanei desemnate privind Cererea de înregistrare nr. 13.356 din 27.02.2017 privind societatea C, respectiv mențiunea cuprinsă în Hotărârea adunării generale a asociaților C nr. 1 adoptată în ședința din data de 10.02.2017, referitor la retragerea din funcția de administrator a domnului A, ca urmare a renunțării acestuia la mandatul de administrator.

23. Elementul de noutate este conferit de faptul că problema de drept dedusă judecării nu a mai făcut obiectul unei analize și al unei dezlegări jurisprudențiale consecvente, neputându-se vorbi despre cristalizarea unei practici judiciare în această privință; de altfel, din perspectiva expunerii elementului de noutate, instanța de sesizare apreciază că aceasta corespunde jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor probleme de drept (de exemplu: Decizia nr. 3 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 142 din 24 februarie 2017).

24. Nu în ultimul rând trebuie subliniat faptul că la întâlnirea reprezentanților Consiliului Superior al Magistraturii, în probleme de practică neunitară din data de 5—6 noiembrie 2015, s-a menționat: „În plus, s-a avansat și teza conform căreia, din analiza prevederilor art. 194 alin. (1) lit. h) și d), art. 192 și art. 193 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, rezultă că legiuitorul nu consideră modificare a actului constitutiv numirea și/sau revocarea administratorilor unei societăți comerciale cu răspundere limitată, neexplicându-se altfel instituirea unei atribuții distincte în sarcina adunării generale (revocarea administratorului versus modificarea actului constitutiv).

25. Drept consecință, nu ar fi aplicabile prevederile art. 192 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, ci prevederile art. 193 alin. (3) din același act normativ (normele legale referitoare la adoptarea unor decizii care nu reprezintă modificări ale actului constitutiv de către adunarea generală a asociaților).

26. În opinia acestora, s-a relevat că, întrucât derogarea prevăzută de art. 193 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 se referă la neîntrunirea «majorității cerute», rezultă că ea vizează numai acele hotărâri ale adunării generale care necesită majoritatea absolută a asociaților și a părților sociale și nu se aplică modificărilor actului constitutiv, pentru care se cere unanimitatea [«votul tuturor asociaților» — art. 192 alin. (2) din Legea nr. 31/1990].

27. Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra chestiunii de drept care face obiectul prezentei sesizări prin decizii în casație sau pronunțate în recurs în interesul legii și nici pe calea unei alte hotărâri prealabile, așa cum rezultă din site-ul instanței supreme.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

28. Potrivit art. 192 din Legea nr. 31/1990:

„(1) Adunarea generală decide prin votul reprezentând majoritatea absolută a asociaților și a părților sociale, în afară de cazul când în actul constitutiv se prevede altfel.

(2) Pentru hotărârile având ca obiect modificarea actului constitutiv este necesar votul tuturor asociaților, în afară de cazul când legea sau actul constitutiv prevede altfel.”

29. Conform art. 194 din același act normativ: „(1) Adunarea generală a asociaților are următoarele obligații principale:

a) să aprobe situația financiară anuală și să stabilească repartizarea profitului net;

b) să desemneze administratorii și cenzorii, să îi revoce/demită și să le dea descărcare de activitate, precum și să decidă contractarea auditului financiar, atunci când acesta nu are caracter obligatoriu, potrivit legii;

c) să decidă urmărirea administratorilor și cenzorilor pentru daunele pricinuite societății, desemnând și persoana însărcinată să o exercite;

d) să modifice actul constitutiv.”

30. Art. 197 alin. (1) și (3) statuează că societatea este administrată de unul sau mai mulți administratori, asociați sau neasociați, numiți prin actul constitutiv sau de adunarea generală, dispozițiile art. 75, 76, 77 alin. (1) și art. 79 aplicându-se și societăților cu răspundere limitată.

31. Este de principiu că în cazul societăților cu răspundere limitată, legiuitorul român, prin dispozițiile art. 192 din Legea nr. 31/1990, a impus regulile de majoritate privind hotărârile adunării asociaților, alin. (1) stabilind că adunarea generală decide prin votul reprezentând majoritatea absolută a asociaților și a părților sociale, iar în cazul modificărilor actului constitutiv este necesar votul tuturor asociaților, afară de cazul în care actul constitutiv prevede altfel.

32. În ceea ce privește administrarea societății cu răspundere limitată, reținând dispozițiile art. 197 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, se observă că administratorii pot fi numiți prin actul constitutiv sau de către adunarea generală. Dacă administratorii sunt numiți prin actul constitutiv, revocarea lor presupune o modificare a actului constitutiv, astfel că sunt întrunite condițiile normei legale enunțate prin dispozițiile art. 192 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, iar votul tuturor asociaților este necesar.

33. În acest fel, funcționarea unei societăți supusă regulilor cuprinse în Legea nr. 31/1990 asigură respectarea principului simetriei de formă, recunoscut în doctrina dreptului comercial, întrucât administratorii numiți prin actul constitutiv încorporează voința tuturor asociaților, astfel că revocarea trebuie dispusă de toți asociații, în timp ce administratorii numiți prin hotărâre a adunării generale, cu o majoritate calificată, trebuie revocați de aceeași majoritate calificată.

34. Renunțarea la mandat realizată de către administratorul societății desemnat prin actul constitutiv, în condițiile art. 2.034 din Codul civil, deși nu poate fi cenzurată de către mandant, presupune o modificare a actului constitutiv prin care administratorul a fost desemnat, astfel că este necesar votul tuturor asociaților, cu excepția situației în care actul constitutiv prevede altfel.

VII. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

35. Apelanții au arătat că din analiza dispozițiilor art. 192, 194 și 197 din Legea nr. 31/1990 se desprinde o primă concluzie, și anume faptul că legiuitorul a exclus de la aplicare, în materia societăților cu răspundere limitată, dispozițiile art. 77 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 (potrivit căruia, dacă administratorii au fost numiți prin actul constitutiv, revocarea sau limitarea puterilor lor nu poate avea loc prin votul asociaților care reprezintă

majoritatea absolută a capitalului social). Instanțele de judecată nu se pot substitui voinței legiuitorului și nu pot extinde aplicarea unui text normativ atunci când în mod expres legiuitorul a înțeles să o limiteze. Așadar, raționamentul instanțelor care interpretează textele normative în sensul arătat se bazează pe dispozițiile art. 77 alin. (2) coroborat cu art. 192 alin. (2) în sensul că în cazul în care „administratorii sunt numiți prin actul constitutiv revocarea lor presupune o modificare a actului constitutiv, respectiv este necesar votul tuturor asociațiilor”.

36. Totodată, au arătat că nu se raliază nici argumentului suplimentar constând în principiul simetriei de formă, întrucât, pe de o parte, administratorii pot fi numiți de adunarea generală prin votul tuturor asociațiilor și nu neapărat cu majoritate calificată, iar pe de altă parte, chiar art. 192 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 prevede faptul că, pentru hotărârile având ca obiect modificarea actului constitutiv, este necesar votul tuturor asociațiilor, în afara de cazul când legea prevede altfel.

37. Pentru exemplificarea principiului de mai sus la o altă situație, s-a arătat că cel puțin primii asociați ai societății „sunt numiți” prin actul constitutiv. Potrivit art. 202 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, transmiterea părților sociale către persoane din afara societății este permisă numai dacă a fost aprobată de asociații reprezentând cel puțin 3/4 din capitalul social. Transmiterea părților sociale către asociați din afara societății implică *a fortiori* modificarea actului constitutiv, astfel cum o implică de altfel și revocarea administratorului. Ar fi absurd ca, după ce adunarea asociațiilor a aprobat transmiterea cu majoritatea cerută expres de lege, să nu poată fi modificat actul constitutiv pentru că nu se întrunește votul tuturor asociațiilor, întrucât o astfel de operațiune reprezintă modificare a actului constitutiv.

38. Prin urmare, apelanții se raliază modulului de interpretare arătat mai sus, în sensul că, din coroborarea dispozițiilor art. 192 cu cele ale art. 194 din actul normativ mai sus invocat, rezultă că numirea, revocarea, demiterea sau descărcarea de activitate a administratorilor nu reprezintă o modificare a actului constitutiv al unei societăți cu răspundere limitată. S-a mai arătat că altfel nu s-ar explica de ce art. 194 din Legea nr. 31/1990 precizează că aceasta constituie o atribuție distinctă de cea a modificării actului constitutiv, fiind suficient să o fi menționat doar pe ultima.

39. Intimatul nu și-a precizat poziția procesuală față de cererea formulată de apelanți.

VIII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

40. Din analiza jurisprudenței, la nivelul curților de apel, s-a conturat opinia majoritară, potrivit căreia revocarea administratorului unei societăți cu răspundere limitată, desemnat prin actul constitutiv, reprezintă o modificare a actului constitutiv, ce necesită votul tuturor asociațiilor, cu excepția situației în care actul constitutiv prevede altfel.

41. Punctul de vedere exprimat a fost motivat în sensul că această concluzie reiese din analiza prevederilor art. 192 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, potrivit cărora, pentru hotărârile având ca obiect modificarea actului constitutiv, este necesar votul tuturor asociațiilor, afară de cazul în care legea sau actul constitutiv prevede altfel.

42. Regula majorității instituite de art. 77 alin. (1), la care face trimitere art. 197 alin. (3) din Legea nr. 31/1990, se aplică numai în ipoteza în care administratorii au fost numiți de adunarea generală, ipoteză reglementată expres de art. 197 alin. (1) din același act normativ.

43. Prin urmare, s-a apreciat că Legea nr. 31/1990 reglementează două modalități de numire a administratorilor unei societăți cu răspundere limitată.

44. O primă modalitate este numirea administratorului prin actul constitutiv, fiind vorba, în esență, de primii administratori ai societății, având în vedere că, potrivit art. 7 lit. e) din lege, actul constitutiv al unei societăți cu răspundere limitată trebuie să

menționeze asociații care reprezintă și administrează societatea sau administratorii neasociați, precum și datele lor de identificare și puterile ce li s-au conferit.

45. S-a arătat că, ori de câte ori operează revocarea acestor administratori, anterior datei expirării mandatului lor, operează și modificarea actului constitutiv, astfel că, în baza principiului simetriei, sunt incidente prevederile art. 192 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, fiind necesar votul tuturor asociațiilor.

46. Pe de altă parte, s-a susținut că administratorii subsecvenți sunt numiți de către adunarea generală a asociațiilor, când nu mai operează modificarea actului constitutiv, astfel că este aplicabilă regula majorității, instituită de art. 197 alin. (3) raportat la art. 77 alin. (1) din Legea nr. 31/1990.

47. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat, prin Adresa nr. 139/C/147/III-5/2018 că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu s-a verificat și nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

48. La nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție nu a fost identificată jurisprudența relevantă pentru problema de drept aflată în examinare, iar Curtea Constituțională a României nu s-a pronunțat pe acest articol.

X. Raportul asupra chestiunilor de drept

49. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat, referitor la admisibilitatea sesizării, că sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile de dezlegare a unor chestiuni de drept, iar, pe fondul cauzei, s-a apreciat că, în aplicarea și interpretarea dispozițiilor art. 192, 194, 197 alin. (1) și (3) și art. 77 din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, revocarea administratorului unei societăți cu răspundere limitată, desemnat prin actul constitutiv, reprezintă o modificare a acestui act, care necesită votul tuturor asociațiilor, exceptând cazul când prin actul constitutiv se prevede altfel.

XI. Opinia specialiștilor

50. Universitatea București — Facultatea de Drept a învederat că, ori de câte ori voința socială a asociațiilor este de a revoca un administrator numit prin actul constitutiv, reglementările privind cerințele de vot în cadrul adunării asociațiilor necesare pentru revocarea sa prevalează față de cele privind cerințele de vot pentru modificarea actului constitutiv.

Aplicând soluția de mai sus la situația revocării administratorului unui S.R.L. numit prin actul constitutiv, înseamnă ca revocarea trebuie să respecte cerințele legale aplicabile pentru luarea unei hotărâri a adunării generale a asociațiilor de revocare a administratorului, și nu pe cele necesare pentru luarea unei hotărâri de modificare a actului constitutiv.

În consecință, pentru luarea valabilă a hotărârii de revocare a unui administrator este necesar votul majorității absolute a capitalului social (sau și a majorității asociațiilor, într-o interpretare conservatoare), în cazul numirii anterioare a mai multor administratori prin actul constitutiv și unanimitatea capitalului social, dacă prin revocare se înlocuiește un administrator unic numit anterior prin actul constitutiv.

În afară de argumentația bazată pe ierarhia normelor de drept, există și alte argumente în favoarea interpretării potrivit căreia procedura de revocare a administratorului este una specială față de procedura de modificare a actului constitutiv, respectiv:

- un argument de oportunitate: pentru buna funcționare a societății, prin definiție, este mai util ca deciziile adunării asociațiilor să fie luate cu majoritate decât cu unanimitate;

• principiul simetriei juridice prin raportare la numirea administratorilor. Art. 197 alin. (3) coroborat cu art. 77 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 impune cerința majorității absolute pentru numirea administratorului S.R.L. Cum în cazul S.R.L. nu este aplicabil art. 77 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind revocarea administratorului numit prin actul constitutiv (exclus în mod expres de la aplicare de art. 197 alin. (3), principiul simetriei obligă să se aplice și în cazul acestui administrator soluția prevăzută de art. 77 alin. (1) din Legea nr. 31/1990, respectiv revocarea să aibă loc cu majoritatea absolută a capitalului social, și nu cu unanimitate. Desigur, administratorul unic numit prin actul constitutiv va fi revocat cu unanimitatea capitalului social;

• cerința unanimității pentru modificarea actului constitutiv, indiferent de obiectul modificării, nu este considerată de interes public la S.R.L., caracterul *intuitu personae* fiind atenuat de combinarea trăsăturilor specifice societăților de capital cu cele specifice societăților de persoane. Prin urmare, în contextul în care există reglementări a căror interpretare permite revocarea administratorului cu majoritate absolută, nu există o justificare de ordine publică pentru a le trece pe un plan secundar și a impune unanimitatea capitalului social pentru revocarea oricărui administrator numit prin actul constitutiv al unui S.R.L.;

• imposibilitatea asociațiilor unei societăți de persoane (inclusiv S.R.L.) de a numi primii administratori altfel decât prin clauzele actului constitutiv, ceea ce ar face inaplicabile prevederile legale privind numirea ulterioară a administratorilor prin hotărârea adunării asociaților, cu majoritate absolută (pentru că orice astfel de numire înseamnă automat și o modificare a actului constitutiv, care necesită unanimitatea capitalului social). Or legea trebuie interpretată în sensul în care produce efecte, și nu în sensul neaplicării ei (*actus interpretandus est potius ut valeat quam ut pereat*).

51. Universitatea „Nicolae Titulescu” din București a arătat că, în cazul în care administratorii sunt desemnați prin actul constitutiv și acesta nu prevede alte condiții de cvorum, ca regulă, se vor aplica dispozițiile art. 192 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 în ceea ce privește modificarea acestora, fiind necesar votul tuturor asociaților. Principiul unanimității își va găsi incidență și în ipoteza în care administratorii societății sunt revocați sau renunță la mandat și actul constitutiv actualizat după la registrul comerțului nu a indicat persoanele care dețin această calitate, desemnarea noilor administratori urmând a se face printr-o adunare generală ulterioară.

Unica excepție identificată în contextul legislativ actual este legiferată de art. 77 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 potrivit cu care, pentru alegerea administratorilor dintre persoanele care cumulează calitatea de asociați, este necesar votul asociaților care dețin majoritatea absolută a capitalului social. Excepția privește numai situația alegerii administratorilor, nu și pe cea a revocării.

În situația renunțării la mandatul de administrator, în conformitate cu art. 72 din Legea nr. 31/1990 „obligațiile și răspunderea administratorilor sunt reglementate de dispozițiile referitoare la mandat și de cele special prevăzute în această lege”, astfel că, în ceea ce privește renunțarea la mandatul de administrator, s-a considerat că aceasta ar trebui nuanțată, prin aplicarea dispozițiilor Codului civil potrivit cu care, conform art. 2.034 alin. (1), mandatarul va putea renunța oricând la mandat, notificând mandantului renunțarea sa în acest caz, el fiind obligat, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, să îl despăgubească pe mandant pentru prejudiciile suferite prin efectul renunțării, cu excepția cazului când continuarea executării mandatului i-ar fi cauzat mandatarului însuși o pagubă însemnată, care nu putea fi prevăzută la data acceptării mandatului.

S-a apreciat, în ipoteza renunțării la mandatul de administrator al societății comerciale cu răspundere limitată, că opozabilitatea față de terți trebuie de îndată realizată, independent de data la care adunarea generală va decide desemnarea unui nou administrator (amânarea fiind generată de reaua-credință a asociaților sau de imposibilitatea executării deciziei adunării generale cauzată de timpul destinat realizării controlului de legalitate printr-o procedură contencioasă cum este cea prevăzută de art. 132 din Legea nr. 31/1990 sau printr-o procedură necontencioasă prevăzută de o lege specială cum este cazul celei din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului), acest caracter urgent fiind reclamat de nevoia de securitate a circuitului comercial în privința organelor executive aliante în funcție. În acest sens. prevederile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului prevăd posibilitatea ca înregistrarea mențiunilor care aduc modificări actelor, faptelor sau mențiunilor înregistrate în registrul comerțului să fie efectuată și la cererea persoanelor interesate, în termen de cel mult 30 de zile de la data când au cunoscut actul sau faptul supus înregistrării ori fără îndoială că administratorul care a renunțat la mandat face parte din categoria „persoanelor interesate”.

52. Opinia exprimată de domnul avocat Lucian Bernd Săuleanu, cadru didactic al Facultății de Drept a Universității din Craiova, titular al cursului „Dreptul societăților”, este în sensul că revocarea se va face de asociați cu majoritatea absolută a părților sociale, precum și numirea altor administratori, întrucât desemnarea la momentul constituirii societății se face prin votul tuturor asociaților, însă, ulterior, se aplică în toate cazurile regula stabilită de art. 77 alin. (1) din Legea nr. 31/1990, adică a majorității absolute a părților sociale.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

53. Prealabil analizei în fond a problemei de drept supuse dezbaterei, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept trebuie să verifice dacă, în raport cu întrebarea formulată de titularul sesizării, sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în conformitate cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

54. Potrivit acestor dispoziții legale, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

55. Pentru declanșarea acestei proceduri, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, a instituit condițiile de admisibilitate care trebuie îndeplinite cumulativ, respectiv:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

— chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă;

— chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție, și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

56. Verificarea admisibilității sesizării nu relevă îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

57. Astfel, litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, iar Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, titularul sesizării, investit cu soluționarea apelului, urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești, care, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, este definitivă, iar cauza care face obiectul judecății se află în competența legală a unui complet de judecată al curții de apel investite să o soluționeze.

58. Se constată că tribunalul a fost sesizat cu o plângere împotriva rezoluției persoanei desemnate la oficiul registrului comerțului, iar potrivit dispozițiilor art. 6 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului, hotărârea pronunțată în soluționarea plângerii este executorie și este supusă numai recursului.

59. Potrivit dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, dacă prin această lege nu se prevede altfel, ori de câte ori printr-o lege specială se prevede că hotărârea este definitivă de la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, aceasta va fi supusă numai apelului la instanța ierarhic superioară.

60. Totodată, potrivit art. 7 alin. (2) din Legea nr. 76/2012, dispozițiile alin. (1) se aplică și în cazul în care printr-o lege specială se prevede că hotărârea judecătorească de primă instanță este „supusă recursului” sau că „poate fi atacată cu recurs” ori, după caz, legea specială folosește o expresie similară.

61. Cum, în cauză, dispozițiile art. 6 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 — lege specială în materia înregistrărilor în registrul comerțului — prevăd că hotărârea dată asupra plângerii este „supusă numai recursului”, conform dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (2) din Legea nr. 76/2012, reiese că, de la data intrării în vigoare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, această hotărâre este supusă numai apelului, instanța de apel judecând cauza în ultimă instanță și pronunțând o hotărâre definitivă în accepțiunea art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

62. Se constată și că, asupra acestei chestiuni de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat anterior pe calea unui recurs în interesul legii ori a unei alte hotărâri prealabile.

63. În privința condiției referitoare la existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, se constată că art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de „chestiune de drept”. În doctrină s-a arătat însă că, pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară. Chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.

64. În același sens, întrebarea formulată în cadrul procedurii prealabile trebuie să vizeze o chestiune de drept punctuală, astfel încât soluția dată în această procedură să aibă în vedere numai chestiunea respectivă, iar nu întreaga problematică a unui text de lege.

65. Totodată, problema de drept trebuie să fie reală, iar nu aparentă, să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete sau, după caz, incerte ori incidente a unor principii generale ale dreptului, al căror conținut sau a căror sferă de acțiune sunt discutabile.

66. Cum de chestiunea de drept respectivă depinde soluționarea pe fond a cauzei, înseamnă că ea trebuie să fie una importantă și să se regăsească în soluția ce va fi cuprinsă în dispozitivul hotărârii ce urmează să fie dată, indiferent după

cum cererea este admisă sau respinsă. În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat deja că admisibilitatea procedurii hotărârii prealabile este condiționată de împrejurarea ca interpretarea pe care o va da instanța supremă să producă consecințe juridice de natură să determine soluționarea pe fond a cauzei, iar chestiunea de drept să conducă la dezlegarea în fond a cauzei, sub aspectul statuării în privința raportului juridic dedus judecății.

67. Obiectul judecății îl constituie plângerea formulată de apelanții A, B și C împotriva respingerii cererii de înregistrare a mențiunii privind retragerea din funcția de administrator a domnului B ca urmare a renunțării acestuia la mandatul de administrator, și nu a revocării acestuia, fiind în prezența a două instituții juridice distincte, situația-premisă fiind evocată în mod eronat de instanța de trimitere.

68. Potrivit art. 72 din Legea nr. 31/1990, „obligațiile și răspunderea administratorilor sunt reglementate de dispozițiile referitoare la mandat și de cele special prevăzute în această lege”, astfel că, în ceea ce privește renunțarea la mandatul de administrator al unei societăți cu răspundere limitată, sunt incidente prevederile art. 2.034 alin. (1) din Codul civil potrivit cărora mandatarul va putea renunța oricând la mandat, notificând mandantului renunțarea. Neefectuarea acestor formalități atrage inopozabilitatea încetării atribuțiilor administratorului față de terți, exceptând situația în care aceștia ar cunoaște actele sau faptele ce ar face obiectul publicității.

69. Așadar, în accepțiunea legii societăților comerciale, funcția de administrator este reglementată de dispozițiile legale referitoare la contractul de mandat, astfel încât încetarea acestei funcții urmează a se produce în aceleași condiții ca și încetarea contractului de mandat, putând interveni pentru motive ce țin de voința societății (revocarea), de persoana administratorului (renunțarea la mandat), de cauze naturale (moartea) sau de alte cauze (dizolvarea societății).

70. Renunțarea la mandat reprezintă o chestiune distinctă de revocarea mandatului administratorului, întrucât renunțarea constituie privilegiul absolut al administratorului, iar revocarea — prerogativa exclusivă a societății comerciale, prin hotărârea adunării generale a asociaților.

71. Renunțarea la mandatul de administrator este un act unilateral de voință și produce efecte chiar dacă nu a fost acceptată de celelalte părți, opozabilitatea față de terți impunându-se a fi imediat realizată, așa cum s-a stabilit și prin Decizia nr. 24 din 6 noiembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii.

72. Statuarea instanței supreme asupra cvorumului necesar pentru revocarea mandatului de administrator în raport cu prevederile art. 192, 194, 197 alin. (1) și (3) și art. 77 din Legea nr. 31/1990, în condițiile în care demersul judiciar întreprins a avut la bază încetarea mandatului de administrator ca urmare a renunțării, nu poate conduce la soluționarea pe fond a cauzei, cu atât mai mult cu cât acordul administratorului renunțător cu privire la încetarea raporturilor între acesta și societate este prezumat prin însăși cererea de renunțare.

73. Tot astfel se poate constata că, prin apelul formulat în cauză, se critică conținutul normativ al art. 192, 194, 197 alin. (1) și (3) și art. 77 din Legea nr. 31/1990, texte de lege incidente în materia revocării mandatului administratorului și care se referă la modificarea actului constitutiv, alegerea administratorilor asociați, desemnarea administratorilor sau descărcarea de activitate a administratorilor unei societăți cu răspundere limitată.

74. Aplicarea acestor texte de lege și în cazul renunțării la mandatul de administrator nu poate fi atribuită completului constituit pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, fiind prerogativa exclusivă a completului de judecată investit cu

soluționarea cauzei să argumenteze de ce asimilează renunțarea revocării.

75. Din această perspectivă, se poate observa că sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă în Dosarul nr. 233/1.285/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se stabilească modul de interpretare a dispozițiilor art. 192, 194, 197 alin. (1) și (3) și art. 77 din Legea nr. 31/1990 nu reprezintă o chestiune de drept care să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, de a

cărei lămurire să depindă soluționarea cauzei în fond, așa cum prevăd dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

76. Prin urmare, sesizarea nu întrunește cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, astfel încât se impune respingerea acesteia ca inadmisibilă, deoarece nu poate fi atins dezideratul acestei instituții procesuale, respectiv preîntâmpinarea soluționării diferite a unei chestiuni de drept de către instanțele judecătorești și asigurarea securității raporturilor juridice.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521, cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă în Dosarul nr. 233/1.285/2017 referitor la pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la „modul de interpretare al dispozițiilor art. 192, 194, 197 alin. (1) și (3) și art. 77 din Legea nr. 31/1990”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.
Pronunțată în ședință publică, astăzi, 11 iunie 2018.

PREȘEDINTELE SECȚIEI A II-A CIVILE
EUGENIA VOICHECI

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

